JOONAS KONSTIG

WSOY

REALITY – PROOSAA

VUOSI HERRASMIEHENÄ

Vihreätukkainen punkkari opetteli miehisiä hyveitä

Joonas Konstig

VUOSI HERRASMIEHENÄ

Kertomus siitä, kuinka entinen punkkari opetteli miehisiä hyveitä

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

© JOONAS KONSTIG JA WSOY 2017
ISBN 978-951-0-42229-8
PAINETTU EU:SSA

Kirjan tapahtumat ja henkilöt ovat kaikki totta.
Joidenkin ei-julkisuuden henkilöiden nimi on muutettu.
Tapahtumien esitysjärjestys poikkeaa
joskus kronologiasta.

Olen parhaani mukaan koettanut tallentaa käymäni
keskustelut, mutta olen saattanut tehdä siinä virheitä.
Niinpä jos haastattelemani ihmiset sanovat jotakin väärää,
syynä on oma muistini ja muistiinpanoni,
ja syytettäköön siitä yksin minua.

Sisällys

Prologi 11
1. Alussa oli poika ja ketsuppipurkki 16
2. Ikuinen punkkari 23
3. Itsetutkiskelua laiturinnokassa 32
4. Kuinka runoilijat muuttivat maailmanhistorian 37
5. Herrasmies ei larppaa ja mitä *Unelmien poikamiestyttö* opettaa 48
Miehuuden salatietoa I: Lordi Chesterfield 56
6. Tofun haukkumisen on loputtava. 62
7. Vaimoni, lady Konstig 66
8. Dandyjen maailmanlaajuinen salaseura 73
9. Aikuisille ei ole vaatteita. 89
10. Stop kiroilulle eli Suuri Oranialaiskiista 97
11. Renessanssi-ihminen 106
12. Miekkailu ja herrasmiehen kunnia 115
13. »Tavoitteeni on moraalinen täydellisyys» 127
14. Suomen Tapaseura 20 vuotta 133
15. Viisisataa kiloa eläimellistä lihasta 137
16. Zen ja fysiognomian taito 145
17. Finlandiatalolla daamiseurassa 154
18. Yritys ymmärtää teitittelyn idea 162
19. Tappajanvaisto tai tule tapetuksi. 166
20. Mustion linnassa vaimon ja kuningatar Elisabethin kanssa 171
21. Kuuden viikon hyveohjelman tulokset 182
22. Marraskuun gaalaillat. 188
23. Pörssiklubi 197
24. Anarkisti kravatti kaulassa 204
25. Välisoitto niinkin herraskaisessa paikassa kuin Teneriffa 213
26. Historian ensimmäiset herrasmiehet. 220
Miehuuden salatietoa II: Adolf Freiherr Knigge. 227
27. Henkilökohtainen vastuu pelastaa elämiä 235
28. Tippuminen on kakku 240

29. Nykyaikainen lady ja etiketti etiketittömälle ajalle 247
30. Mitä olen puolessa vuodessa oppinut 254
31. »Tärkeintä on vain olla oma ittensä». 265
Miehuuden salatietoa III: Baltasar Gracián 272
32. Uudenvuoden päätökset. 280
33. Alkuvuodesta päähenkilömme 289
34. Kadettikoulussa protokollapäällikön kanssa 297
35. Herrasmiesten kulta-aika 308
36. Barbaarien laji herrasmiehille 320
37. Popupravintola Prinsessa 328
38. Lähimmäisavun peruskurssi 343
39. Hurriganes goes rugby 351
40. Venetsiasta ja vaimosta 357
41. Köyhän miehen James Bond -simulaattori Casino di Venezialla . . . 361
42. San Margharitan opetus 373
43. Miestenvaatetuksen kolmas aste 379
44. Rugbyn piilo-opetussuunnitelma 386
45. Pääsiäisen päärooli 395
46. Kevät Maurin kanssa 400
47. Promotio Ordinis Philosophorum MMXVII 404
Miehuuden salatietoa IV: Carl Gustaf Emil Mannerheim. 410
48. Les Remerciements 417
49. Mitä tapahtuu kiertueella, jää kiertueelle (ja tähän kirjaan) 422
50. Elämäni ensimmäinen try – kysy vaikka tuomarilta 431
51. Kolmas puoliaika 437
52. Kirjailijaliitto 120 vuotta. 440
53. Kolme päivää frakissa 443
54. Suomen parhaat juhlat 452
55. Kaikki mitä olet halunnut tietää miestenvaatetuksesta,
mutta et ole osannut kysyä. 456
56. Tämä matka. 461
If 472
Jos 473

Kaisalle

PROLOGI

»Okay Yonash,» Pierre sanoo: »Let'sh go over thish one more time.»

Pierre puhuu ranskalaisen miehen englantia. Hänellä ei ole ässävikaa, mutta hammassuojat suussa kaikilla on ässävika.

»Kun olet hyökkäyksessä, mitä teet?» Pierre kysyy.

»Otan pallon ja juoksen täysillä eteenpäin», vastaan.

»Ja jos ne tarttuvat sinuun?»

»I keep running.»

»You f-ck them up?»

»I f-ck them up.»

»Good. Ja kun olet puolustuksessa, mitä teet?»

»I f-ck them up.»

»Good.»

Pierre läppäsee minua kannustavasti niskaan. Pidän Pierrestä. Paitsi että hän on taitava rugbynpelaaja, hän on niitä harvoja miehiä kentällä, jotka ovat pienempikokoisia kuin minä. Se on jotenkin lohduttavaa.

Elämäni ensimmäinen rugbyottelu on alkamassa, ja totuus on, etten ole koskaan ollut näin peloissani.

Olen Latvian pääkaupungissa Riikassa, on lämmin toukokuinen poutapäivä, ja Warriors, joukkueeni, on matkustanut tänne pelaamaan Livonia Rugby Clubia vastaan. Pelaamme nurmikentällä jossain Riikan lähiössä. Kentän poikki kulkee

kävelypolku, jonka kohdalta nurmikko on kulunut ja maa tallottu kivettyneeksi saveksi. Jo pelkkä ajatuskin siihen kaatumisesta saa kyynärpääni vuotamaan verta. Kun siivosimme kentän ennen ottelua, se oli täynnä kiviä, keppejä, pullonkorkkeja ja koirankakkaa, ja löysin maasta valtavan kokoisen eläimen hampaan.

Ylläni on pienin paita, joka Warriorsin kassista löytyi, kokoa Small, numero 24. Olen 177 senttiä pitkä ja painan 75 kiloa. Pelipaikkani on back, tarkemmin sanottuna winger. Wingerit pelaavat laidassa, ja he ovat rugbyjoukkueen nopeimpia pelaajia, joiden tehtävä on juosta, juosta, juosta ja tehdä maali eli *try*. Pelipaikka on sopiva minulle, ei siksi, että olisin nopea saati hyvä väistämään taklauksia vaan koska wingerinä minun ei tarvitse ymmärtää koko kentän peliä. Totta puhuen en ole ehtinyt oppimaan edes lajin sääntöjä. Ne ovat ällistyttävän monimutkaiset ja yleensä sanotaankin, että pelin ymmärtämiseen vaatii kauden tai kaksi.

Minä olen harjoitellut rugbya kolme kuukautta.

Mittailen latvialaisia katseellani. He näyttävät nopeilta ja kovilta kuin luoti. He ovat myös minua viitisentoista vuotta nuorempia. Eilen Helsingin satamassa Antti sanoi: »Mehän tullaan häviämään niille. Ne pelas just tasaväkisesti Stockholm Exilesia vastaan, ja se on ammattilaisjengi. Kyse on vain että hävitäänkö me 30–0 vai 40–0. Ne on nopeita ja aggressiivisia.»

Antti sanoi sen huolettomasti, mutta hän onkin kokenut rugbynpelaaja, kivenmurikka, joka vetää maasta 230 kiloa. Minä en osaa suhtautua tähän huolettomasti. Olo on vähän huijattu, koska luulin latvialaisten olevan korkeintaan ok. Mutta en voi syyttää ketään muuta kuin itseäni siitä, että olen suostunut tähän, joten olen tainnut huijata itseäni.

Kun keräännymme keskiviivalle, kiristän halpojen Umbronappisteni nauhat vielä uudestaan. Puren hammassuojia ja jännitän niskaa kokeeksi. Niska on se kohta, joka minua eniten pelottaa. Minulla on kaula. Juuri edellisissä harjoituksissa ennen tänne lähtöä olin jäänyt kasan alle niin että kaulani nirskahti.

Niiirsk... se on inhottava ääni kuulla omasta niskastaan. Olin lopputreenit kentän laidalla.

»Kauheeta jos sä halvaantuisit», vaimoni sanoi lähtöpäivän aamuna.

»Ei kai nyt sellaista tapahdu», vastasin. »Ei kai rugby olis niin suosittua, jos siinä halvaannuttaisiin», jatkoin, yhtä paljon itselleni kuin vaimolleni.

Ei kai? Brittiläisessä maailmassa sitä pelaavat koulupojatkin. Toisaalta koulupojat eivät ole yhtä nopeita ja isoja kuin nämä miehet.

Yhdeksänvuotias tyttäreni kömpi syliini. »Voi isi... se ois kauheeta jos sä et tulis takasin.»

En tiedä huolestuttaako minua enemmän fyysinen loukkaantuminen (minulta ei ole koskaan katkennut luita) vai henkinen pelko, että teen itsestäni täyden pellen koko monikansallisen yleisön nähden.

Kävelemme kentälle. Warriors vastaan Livonia on alkamassa. Latvialaisia ei ole kuitenkaan tullut paikalle tarpeeksi: heillä on ollut eilen tärkeä paikallismatsi, ja nyt moni on jäänyt kotiin. Niinpä sovimme, että osa Warriorseista vaihtaa heidän puolelleen.

Ne Warriorsit, jotka menevät vastapuolelleni, pelaavat maajoukkueessa – ja niin pelaavat Livonialaisetkin. Tätä kovempia vastustajia en voi saada. Myötätuntoisesti Antti kertoi tämän minulle vasta ottelun jälkeen.

Voi isi... kauheeta jos sä et tulis takasin.

Miksi olen täällä?

Koska halusin oppia hyväksi mieheksi.

Kun edellisenä keväänä sain idean opetella herrasmieheksi, arvelin, että opettelen hyville tavoille, käyn etikettikoulutuksessa, alan pukeutua aina moitteettomasti, koetan omaksua uuden asenteen elämään ja joitain vanhoja herrasmiestaitoja. En arvannut, mihin kaikkeen vielä ajautuisin.

Astelen paikalleni laitaan. Kassu pelaa vieressäni toisena backina.

»Huudat sitten mulle aina mitä mun pitää tehdä», sanon hänelle.

Kassu nyökkää. »Pysyt mun oikealla puolella.» Kassu on 25-vuotias restonomi, 185-senttinen ihmistorpedo, joka näyttää Lionel Richieltä. *Hello* on upea biisi. Luotan Kassuun.

Tuomari puhaltaa pilliin. Livonia potkaisee pallon meille, ja ottelu alkaa.

⚜

Tämä kirja on kertomus vuodestani herrasmiehenä kesästä 2016 kesään 2017. Vaikka vuosi sisältää monia menestymisiä herrasmieheksi kasvamisen tiellä, olen yhdessä asiassa epäonnistunut ennätyksellisen nopeasti, jo kirjan kannessa.

Herrasmiehen ensimmäinen sääntö on: Älä koskaan väitä olevasi herrasmies.

Kirjani toinen paradoksi on, että vuoden teemaksi nousee itsekeskeisyydestä pois oppiminen, mutta kirjan päähenkilö on minä itse, ja tulen kirjoittamaan itsestäni enemmän kuin olen kenellekään paljastanut. Mutta älkää antako näiden epäonnistumisteni estää teitä. Lähdin matkalle tutkiakseni, mitä

herrasmies tarkoittaa ja yrittääkseni oppia kunnon miehen tavoille, mutta en olisi kirjoittanut aiheesta kirjaa, ellen olisi uskonut matkastani voivan olla iloa ja hyötyä myös lukijoille. Ja te, hyvät lukijat, voitte vielä välttää kompastumasta omalla matkallanne ensimmäiseen sääntöön.

I.

ALUSSA OLI POIKA JA KETSUPPIPURKKI

POIKA, MINUN poikani Otso, täytti keväällä 2016 yksi vuotta. Hänen syntymäpäivänsä aikoihin aloin lopulta tajuta, että minun vastuuni miehenä on taas paisunut entisestään. Minulla on vaimo, jolle olen aviomies, minulla on kaksi tytärtä, joille olen isä, ja nyt minulla oli poika, ja hänellekin tarjoan väistämättä jonkinlaisen miehen mallin, harkitsinpa sitä tai ei. Vastuu oli jo tytärteni kohdalla, mutta pojan kohdalla tilanne herätti minua eri tavalla, koska hänestä tulee itsestään jonain päivänä aikuinen mies.

Millainen aikuinen mies hänestä tulee? Miten se on minun syytäni tai ansiotani? Miten voin auttaa häntä? Miten voin olla mokaamatta häntä? Luoja tietää, että olen mokannut paljon omalla kohdallani.

Nämä asiat valkenivat minulle tuona keväänä, siis verraten myöhään 39-vuoden iässä, ja jonakin niistä kevään päivistä istuin arkisesti ruokapöydässä syömässä poikani kanssa jauhelihapihvejä lounaaksi. Pieni sinisilmäinen poika minua vastapäätä ei ollut ruokailutuulella. Kun hän ei pidä jostakin, hän alkaa huutaa. Eikä hän lopeta huutamista, jos sitä yrittää lopettaa: hän alkaa huutaa kovempaa. Hän huutaa, kunnes saa

tahtonsa läpi, ja jos ei saa tahtoaan läpi, hän huutaa kovempaa ja pitempään, kostoksi.

Poikani tarttuu pihvinpalaan ja heittää sen lattialle. Hän katsoo minua.

»Ei heitä», minä sanon päätäni pyörittäen.

Poika kirkaisee minulle. Se on sooninen hyökkäys kostoksi nuhtelemisesta.

»Ei heitä ruokaa lattialle», toistan.

Poikani alkaa huutaa täyttä kurkkua. Poistan hänet pöydästä, hän huutaa, kävelee ympäri olohuonetta, ojentaa käsiään minua kohti, mutta kun koetan ottaa häntä syliin, hän juoksee pois ja huutaa vielä kovempaa. Desibeleille ei tunnu löytyvän ylärajaa. Hän on kohta hikinen, minä olen hermostunut.

Palaan ruokapöytään ja laitan korvatulpat korviin. Niitä on ympäri taloa nykyään. Poika huutaa nyt meidän makuuhuoneessa. Tässä menee pitkään, joten voin saman tien syödä oman ruokani loppuun.

Poikani käyttäytyy ihan samoin kuin minä, tunnistan. Olen toiminut samoin lähes nelikymppiseksi asti. Jos asiat eivät miellytä, alan huutaa. Jos huutaminen ei auta, sisuunnun ja valitan entistä jyrkemmin.

Puristan lisää ketsuppia jauhelihapihvilleni ja jatkan ruokailua yksin.

Silmäilen hajamielisesti edessäni olevan ketsuppipullon etikettiä. Siinä on sitaatti Heinzin yhtiön perustajalta:

Quality is to a product what character is to a man.

»Laatu on tuotteelle sitä mitä luonne on ihmiselle.»

Lainaus pysäytti minut vanhanaikaisuudessaan, tai pitäisikö sanoa klassisuudessaan. Muistin nimittäin törmänneeni tuohon sanaan *character*, luonne, vanhoissa teksteissä.

Mieleeni oli jäänyt jonkinlaisena hatarana käsityksenä että siinä oli kyse siitä, mitä kasvatus on ilmeisesti aikaisemmin tarkoittanut: ei kouluttamista (koiria koulutetaan), vaan luonteen, englanniksi *character*, jalostamista, koulimista ja kehittämistä. Kasvamisen tarkoitus oli tulla paremmaksi luonteeksi: jalommaksi, sinnikkäämmäksi, rohkeammaksi, oikeudenmukaisemmaksi, viisaudenhaluisemmaksi ja lämpimämmäksi, mitä milloinkin.

Noihin aikoihin oli vietetty Martin Luther Kingin kuolinpäivää, ja olin silloin lukenut tuon amerikkalaisen pastorin kuuluisan *I Have a Dream* -puheen, ja muistin, että siinäkin puhuttiin samasta asiasta. Tarkistin asian. Näin se kohta meni:

»I have a dream that my four little children will not be judged by the color of their skin, but by the content of their character...»

King unelmoi, että hänen lapsiaan ei tuomita heidän ihonvärinsä takia, vaan heidän luonteensa laadun mukaan. Mutta sana character tuntuu merkitsevän enemmän kuin meidän sanamme luonne. Jäin miettimään, minkälaisia eväitä olen itse saanut lasteni kasvattamiseen. Olen lukenut pari lastenkasvatusopasta aikoinaan ekan tyttäreni synnyttyä, ja niistä sai neuvoja, miten lasta pitää palkita ja milloin laittaa jäähylle, miten kolmeen laskeminen pitää tehdä, että se toimii ja niin edelleen. Niistä on ollut ihan hyötyä, mutta pikemminkin niissä on kyse lapsen ja myös vanhemman kouluttamisesta paremmin *toimivaksi*. Näiden lisäksi oma kasvatukseni on kai ollut sitä mitä kaikilla ihmisillä: ihmiset tekevät suunnilleen samaa mitä muistavat omien vanhempiensa tehneen ja hienosäätävät sitä itselle mieluisampaan suuntaan.

Mutta tuntui, ettei kasvattamisessa ollut ennen kyse toimimisesta. Kyse oli siitä, millaiseksi ihmiseksi tulee – millaista luonnetta kehittää. Mitä se luonteen kasvattaminen on tarkoittanut ja voisi nyt tarkoittaa. Se näytti olevan vahvasti ristiriidassa nykyajan hengen kanssa, joka tuntuu joka käänteessä painottavan, että lapsen pitää *olla oma itsensä* ja lapsen pitää *toteuttaa itseään*. Kuitenkin itseään toteuttava lapsi voi toteuttaa vaikka mitä pahuuksia, ellei häntä ensin kasvateta toteuttamaan itseään jollakin jalolla ja rakentavalla tavalla. Luonteen kasvatuksen pitäisi siis tulla ennen mahdollista »itsen toteuttamista» – sitä paitsi, mikä oli tämä jatkuva *itsen* ylistäminen? Miksi jokainen on nykyään niin täynnä *itseään*?

Vanhemmat sukupolvet kutsuivat sitä itsekkyydeksi.

Sinä keväänä ymmärsin myös katsoa kalenteria kerrankin eteenpäinkin. Tajusin täyttäväni neljäkymmentä vuotta seu-

raavana vuonna. Se on puolivälissä elämäni polkua. Oli korkea aika miettiä, miten aion loppumatkan kulkea.

Mikä on ollut vuosisatojen ajan länsimainen hyvän miehen ihanne?

Se on herrasmies.

Herrasmies on yhä elävä kulttuurinen hahmo. Siitä todistaa se, että minäkin luulin tuntevani mitä siihen kuuluu, vaikka olin tuosta ihanteesta hyvin kaukana. Olen tämän vuoden jälkeen oppinut paljon paremmin ymmärtämään, mitä herrasmies tarkoittaa, mutta tuona keväänä päätin laittaa vedon sisään. Laitoin oman panokseni sille, että paras tavoite, johon voisin miehenä pyrkiä, olisi tulla herrasmieheksi. Panos oli vuosi elämästäni. Ja koska olin ammatiltani kirjailija, päätin kirjoittaa vuodestani kirjan. Se voisi olla muillekin ehkä huviksi, ehkä hyödyksi, toivottavasti molempia.

Jos voisin oppia herrasmieheksi, se auttaisi minua korjaamaan ja kehittämään kauheaa luonnettani.

Se tarjoaisi mitä parhaimman roolimallin lapsilleni.

Se voisi suojata minua avioerolta, johon kaveripiirini ensimmäiset parit olivat jo ajautuneet.

Ja se voisi tehdä minusta ihmisen, jota kaivataan, kun olen kuollut.

Muistan opiskeluajoiltani lukeneeni kulttuuriantropologin kuvauksen autoilusta Afrikassa. Antropologi oli kenttätöissä jonkun afrikkalaiskansan parissa, en muista minkä, mutta kansa oli saanut käyttöönsä autoja. Kun joku sai auton, he ottivat koko kylän sen kyytiin. Autoilla ajeltiin ristiin rastiin kenen milloinkin toiveiden ja tavoitteiden mukaan ja huvikseen karkealla savannilla.

Ymmärrettävästi autot hajosivat nopeasti. Antropologi koetti neuvoa, että autojen pitäisi antaa välillä levätäkin, että niitä voisi huoltaa – ei niillä voi huviajella missä tahansa maastossa yötä päivää aina kun joku tahtoo ajelulle. Niitä tulisi käyttää vain harkittuihin tarkoituksiin. Huviajelu voi olla kivaa, mutta se tulee kalliiksi.

Auton omistanut afrikkalaismies totesi: »Te valkoiset ajattelette aina rahaa. Te ette koskaan mieti sitä, kuka itkee perääsi kun kuolet.»

Kuka itkee perääsi kun kuolet. Tuo lause on jäänyt mieleeni vuosikausiksi, mutta en ole silti koskaan miettinyt sen sisältöä.

Ja jossain vaiheessa uskalsin todeta itselleni, etten ole elänyt niin, että kovin moni itkisi, kun kuolen. Kuvittelin itseni arkkuun alttarin keskelle. Penkeillä oli perhettä ja sukulaisia, ehkä muutamia ystäviä. Jotkut heistä saattaisivat vuodattaa kyyneleen laskiessaan liljan arkulle. Sitten he menisivät muistokahveille ja olo olisi – huojentunut. Ikävä juttu, että Joonaskin nyt meni, sellaista se on. Mutta syvällä sisimmässään heidän olonsa olisi keveämpi ja helpottuneempi. Aika raskas tyyppi.

Mitä minusta osattaisiin sanoa hautajaisissa? *Joonas oli... omanlaisensa tyyppi. Hänellä oli paljon...näkemyksiä asioista...* joita hän piti aina ainoana totuutena, vaikka ne vaihtelivat, ja joita hän suojasi pistävällä sarkasmilla, ellei suorastaan vihaisesti. *Kahden oluen jälkeen hän oli naseva sutkauttelija?* Wau. *Hän oli lukenut paljon kirjoja.* Mutta ei silti käyttäytynyt sivistyneesti. Kaikki nämä haiskahtavat puolivillaiselta kiertotieltä todeta, että tyyppi oli ikävä.

Minusta ei saisi maalattua myönteistä kuvaa edes hautajaispuheessani.

Kun lähdin vuoteen herrasmiehenä, ensimmäinen ajatukseni oli, että ostaisin pari pukua ja kävisin etikettikoulutuksessa, ehkä opettelisin ratsastamaan ja haastattelisin asiantuntijoita, sellaista. Olin hakoteillä. Ei mennyt kauaa, kun jouduin katsomaan itseäni peiliin ja miettimään hautajaispuheitani. En osannut arvata, että vuodesta tulisi elämäni vaativin niin henkisesti, fyysisesti kuin sosiaalisestikin.

»Mitä tarkoittaa olla herrasmies? Tarkoittaako se, että hän on luonteeltaan rehellinen, hyväntahtoinen, antelias ja viisas ja toteuttaa näitä ominaisuuksia mitä sulavimmin käyttäytyen? Tuleeko herrasmiehen olla lojaali vanhemmilleen, aviomiehenä uskollinen ja isänä kunniallinen? Elääkö hän elämänsä säädyllisesti – maksaa laskunsa – onko hänen makunsa kehittynyt ja elegantti, ovatko hänen tavoitteensa elämässä yleviä ja jaloja?»

WILLIAM MAKEPEACE THACKERAY, 1860

2.

IKUINEN PUNKKARI

»Isi, toi ei oo herrasmiehen käytöstä.»

TYTÄR 5V.

TOUKOKUUSSA KERRON vaimolleni uudesta kirjaideastani. Yritän vuodessa kouluttaa itsestäni herrasmiehen ja sitten kirjoittaisin kokemuksistani kertomuksen, jonka nimi voisi olla ihan vuosi herrasmiehenä.

»Joo-o», vaimoni vastaa, »ihan mielenkiintoista… » Kuulen hänen lauseensa epäröivät kolme pistettä.

»Mutta?»

»Kuulostaa vaan aika... vaikealta.»

»Miks se kuulostaa vaikealta?»

»No, sulta.»

Kukaan ei tunne minua niin hyvin kuin vaimoni tuntee. Ja hän on oikeassa.

Kun kirjoitan kirjaa, jossa päähenkilönä ei ole fiktiivinen ihminen, vaan minä itse, olen entistä enemmän huolissani siitä, pitääkö lukija päähenkilöstä. Hän on nimittäin aika hankala tyyppi, ja aion aloittaa luettelemalla hänen heikkouksiaan. Antakaa hänelle kuitenkin mahdollisuus. Hän ainakin yrittää tulla paremmaksi.

Ensinnäkin, tässä olen minä kahdeksantoistavuotiaana:

Otsatukkani on vaaleanvihreä. Seitsemäntoistavuotiaana leikkasin pitkän tukkani lyhyeksi ja värjäsin sen ensin punaiseksi. Kirjoitin farkkutakkiini YOUTH AGAINST FASCISM Sonic Youth -bändin mukaan ja koristin sen erinäisillä kantaaottavilla ja ironisilla rintamerkeillä. Farkkutakin kanssa käytin Foorumin Dekadenzista ostettuja vihreitä maihinnoususaappaita sekä teepaitaa, jossa luki »Jeesus tulee – oletko valmis» (tietysti sarkastisesti). Kävin lukiota ja vihasin sitä, halveksuin »porvareita», jotka halusivat kammata tukkansa ja tuoksua suihkunraikkaalta, tanssia vanhojentanssit ja päästä isona hyvään työpaikkaan. Niinpä minä en käynyt suihkussa, en tanssinut vanhojentanssia, enkä hankkinut työpaikkaa.

Olin sitä sorttia vegetaristia, että kun ruokaseura kehui lihan mureutta, minä murahdin soijapihvini ääreltä, että silloin eläin on vain sidottu tiukempaan karsinaan – siitä se teidän mureutenne tulee. Sisareni muistaa tämän kohtauksen yhä elävästi. (Vaimon jälkeen perheeni tuntee minut toisiksi parhaiten.) Sisareni muistaa myös, kuinka vuosia myöhemmin kiukuttelin hänen lapsensa syntymäpäivillä siitä, ettei hän ollut varannut tarjoiluun mitään vehnätöntä. (Olin vaihtanut

»SÄ OOT KYLLÄ NIIN KAUKANA HERRASMIEHESTÄ KUIN OLLA VOI!» – VAIMO

JOONAS KONSTIG

laittaa itsensä likoon harjoittelemalla vuoden verran herrasmiehen taitoja ratsastuksesta rugbyyn, etikettikoulutuksesta hyväntekeväisyyteen. Kirjailija, joka on tottunut näyttämään keskisormea niin käytöstavoille kuin kaikelle muullekin porvarilliselle hapatukselle, päättää kasvattaa lapsensa paremmille tavoille. Niinpä hänen pitää ensin oppia itse herrasmieheksi.

Herrasmies-tripillään Konstig etsii myös vastauksia jo antiikin filosofien kysymyksiin: Millainen on hyvä ihminen? Kuinka elää?

www.wsoy.fi	84.2	ISBN 978-951-0-42229-8